

CARTA DOMINICAL

9 DE JUNY DE 2024

RESSÓ DE LA PARAULA

El sagrament de la vida ordinària (2)

Diem que Déu ens fa senyals a través d'allò quotidià. Algú podria dir que “ens fa l'ullet”, com aquell que busca cridar la nostra atenció “mig amagat”, jugant a ser descobert. El cas és que quan la vida ordinària, des de Jesucrist, esdevé per a nosaltres sagrament de la seva presència, res del que vivim no és mut, res no és anodí, sense color o significat. Més aviat al contrari, tot, fins allò més insignificant conté “una picada d'ullet de Déu”, una insinuació, una comunicació, una paraula... Més encara, una crida, fins i tot una vocació. Una crida nova o una concreció de la mateixa i fonamental vocació.

No fa molt estàvem preocupats per la sequera i les possibles restriccions d'aigua. Cada dia obríem la dutxa i disposàvem de l'aigua necessària. Però la mirada de l'Esperit sobre la realitat despertava no pocs interrogants: faltant aigua en els nostres camps, amenaçats per restriccions, tinc dret a aquests litres d'aigua? quines sensacions desperta el contacte amb ella?

L'aigua és un do preciós de Déu, segons el relat del Gènesi, necessària perquè la terra esdevinguí un jardí i doni fruits i aliment... Perquè aquesta aigua arribi des de la seva font fins a la meva dutxa, quants quilòmetres recorreguts, quantes mans treballadores han aplicat el seu enginy, quants controls, lleis i normes han fet possible que puguem gaudir-ne...! La nova creació restaura la lluentor i el sentit de totes les coses... La mirada de sant Francesc descobria que l'aigua “era preciosa en el seu candor, útil, casta i humil”...

Déu es fa present en aquesta aigua concreta.

Encara que des de l'Encarnació sabem que la seva presència és capaç de “suportar” al

costat realitats de mal i de pecat. L'aigua que arriba fins a la nostra llar també ha patit, potser, un mal tracte, un abús o un ús inadequat, algú, possiblement la va utilitzar en benefici exclusivament propi, oblidant el bé comú, algú l'ha malgastada...

Així que el Déu, present en les coses ordinàries, també es deixa tocar per la foscor i la brutícia del pecat. Quin ull serà capaç de discernir la bellesa de la seva presència? Quin cor se'n farà ressò formulant una lloança sincera? Quina consciència es veurà interpellada per a actuar a favor d'una restauració d'allò creat, posant en evidència la petjada de l'Esperit que hi perviu?

En un dia calorós i abrusador, com sovint anem vivint, un got d'aigua és un immens regal. Jesús va dir que “tothom qui doni un got d'aigua fresca a aquests petits només perquè és deixeble meu, us asseguro que no quedarà sense recompensa” (Mt 10,42). Déu és encara més palès en el got d'aigua, pel fet de ser ofert al més humil dels deixebles de Jesús... És en el moment d'oferir-lo quan l'aigua recupera “l'esplendor de la seva bellesa”, com diria el sant d'Assis.

Un altre capítol és l'estímul cap a l'acció que la trobada amb el Déu de les coses ordinàries desencadena. Les coses ordinàries, com l'aigua, són aquí, al nostre abast, i la seva existència depèn en gran mesura de les nostres accions lliures. Sovint hem somiat, per diversos motius, anar construint un món per a Déu. Només aquest món serà el millor per a l'home.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat